

φθάσει και ἐγὼ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς ἀνοίξεως, και θέλω σοι παράσχει μετ' ἀδελφικῆς ἀγάπης, ὡς εἰς κύριόν μου, τὰς τε συμβουλὰς και τὸν βραχίονά μου κατὰ τοῦ ἀσεβοῦς ἡγεμόνος τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους». Ἐννοεῖται ὅτι τοιαῦτα ἔχων φρονήματα και πάθη μετεχειρίσθη τὰς ἐπαρχίας τοῦ ἀνατολικοῦ κράτους, δι' ὧν διήρχετο, ὡς πολέμιος, λεηλατῶν ἀφειδῶς τὴν χώραν και καταπιέζων ἀνηλεῶς τοὺς κατοίκους. Οὐδὲ τοῦτο ἤρκεσεν ἄλλ' ἀναχωρήσας ἐκ Καστορίας και ἀφικόμενος εἰς Πελαγονίαν ἐκυρίευσεν ἐξ ἐφόδου πόλιν τινά, κατεπυρπόλησεν αὐτὴν και κατέβαλεν εἰς ἔδαφος, ἐξηφάνισεν ἀπαντας τοὺς κατοίκους διὰ τοῦ πυρὸς και τοῦ σιδήρου και ἔπειτα ἐπανῆλθεν εἰς τὸ στρατόπεδον αὐτοῦ συνεπαγόμενος πλουσιωτάτην λείαν. Ταῦτα δὲ πάντα ἐπραξε, κατὰ Γουλιέλμον τὸν Τύριον και τοὺς ἄλλους ἀρχαίους δυτικούς χρονογράφους, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ἡ ταλαίπωρος ἐκείνη πόλις κατφκεῖτο ὑπὸ αἰρετικῶν. Τίς ἦτο ἡ πόλις αὕτη και τίνες οἱ λεγόμενοι ἐκεῖνοι αἰρετικοί, οὐδεὶς τὸ ἠξεύρει. Οἱ μὲν εἶπον ὅτι ἦσαν Ἰουδαῖοι και Τουρκοπῶλοι, οἱ δὲ ὅτι ἦσαν Παυλιανῖται, οἱ δὲ ὅτι ἦσαν ἀπλῶς ὀρθόδοξοι Ἕλληνες. Ἄλλ' οἰοιδήποτε και ἂν ἦσαν ἡ καταστροφή ἐκείνη ἦτο ἀποτρόπαιος και οὕτω πως χαρακτηρίζει αὐτὴν (une odieuse exécution) εἰς τῶν νεωτέρων γάλλων ιστοριογράφων τῆς πρώτης σταυροφορίας, ὁ Peyré, καιτοὶ ἄλλως ὦν φανατικώτατος πολέμιος τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς. Ἀπέναντι τῶν παραδόξων τούτων ἐπικούρων, οὕτω πως πολιτευομένων, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ μείνωσι μὲ χεῖρας ἑσταυρωμένας οἱ ἑλληνικοὶ στρατοὶ και δὲν ἠδυνήθησαν μὲν νὰ καταβάλλωσιν αὐτοὺς πάντοτε, ἀλλὰ βεβαίως ἐξεπλήρωσαν καθήκον ἱερὸν ἀντιπαραταχθέντες. Τελευταῖον τῇ 1 Ἀπριλίου τοῦ 1097 ὁ Βοημούνδος ἐφθασεν εἰς τὰ περὶχωρα τῆς Κωνσταντινουπόλεως, και ἐκεῖ ὁ Γοδοφρέδος ὁ Βουιλλῶνος, ὅστις πρὸ καιροῦ εἶχεν ἀπαντήσει εἰς τὸν Βοημούνδον ὅτι πᾶσα κατὰ τοῦ βασιλέως τῆς Ἀνατολῆς ἐπιχειρήσις ἀντιβαίνει εἰς τὸν ὄρκον ὃν ὤμοσαν τοῦ νὰ πολεμήσωσι τοὺς ἀπίστους, κατέπεισε τὸν δυσήνιον ἐκεῖνον σύμμαχον νὰ προσέλθῃ αὐτοπροσώπως εἰς Κωνσταντινούπολιν και νὰ ὁμῶσῃ πίστιν τῷ βασιλεῖ. Μόνος ὁ ἀγέρωχος Ταγκρέδος ἀπεποιήθη νὰ παρευρεθῇ εἰς τὴν τελετὴν ταύτην.

Ὁ κόμης τῆς Φλανδρίας Ροβέρτος, ὅστις ἐπῆλθεν, ὅπως και ὁ Βοημούνδος, διὰ τῆς Ἀδριατικῆς μετὰ ἔτι πολυαριθμοτέρου στρατοῦ, δὲν ἐδίστασε νὰ μιμηθῇ τὸ παράδειγμα τοῦ Γοδοφρέδου και τοῦ Βοημούνδου, και διεπεραιώθη ἐπίσης εἰς Ἀσίαν. Ἄλλ' ὁ ἔσχατος πάντων στρατεύσας Ραιμούνδος, κόμης Τολώσσης και τοῦ ἁγίου Γαλλίου (ἡ Αἰγιδίου Saint Gilles), ὅστις βραδύτερον ἐμελλε νὰ ἀναδειχθῇ εἰς τῶν πιστοτέρων ὑπερμάχων τοῦ Ἀλεξίου, κατ' ἀρχὰς λέγεται ὅτι ἐπολιτεύθη ἄλλως. Πορευθεὶς μετὰ δεκακισμυρίων ἀνδρῶν διὰ Λομβαρδίας, Φριουρίας, Ἰστρίας, Δαλματίας, Δυρραχίου και Πελαγονίας, ὁ Ραιμούνδος περιῆλθεν, ὡς πάντες οἱ λοιποὶ, εἰς ρῆξεις πρὸς τοὺς κατοίκους, ἐκυρίευσεν και ἐδήλωσε διαφόρους πόλεις, ἐν αἷς τὴν Ραιδεστόν και κατεπίσθη μὲν ὑπὸ τοῦ Γοδοφρέδου νὰ εἰσέλθῃ ἄνευ στρατοῦ εἰς Κωνσταντινούπολιν ἄλλ' ἅμα γενομένου λόγου νὰ ὁμῶσῃ πίστιν τῷ βασιλεῖ, ἀπήντησεν ὅτι δὲν ἦλθεν εἰς τὴν Ἀνατολὴν ἵνα ζητήσῃ δεσπότην ὅτι, ἂν ὁ αὐτοκράτωρ ἐνώσῃ τὸν στρατὸν αὐτοῦ μετὰ τοῦ σταυροφορικοῦ και ἀναλάβῃ τὴν ὄλην ἡγεμονίαν, θέλει ὑπακούσει αὐτῷ ὡς στρατηγῷ, οὐδέποτε ὅμως θέλει προσκυνῆσει αὐτὸν και ἀναγνωρίσει ὡς κυρίαρχον, ὅπως ἐπραξαν οἱ ἄλλοι ἡγεμόνες. Ὁ Ἀλέξιος ἀγανακτήσας προσέβαλε τὸν στρατὸν τοῦ Ραιμούνδου, ὁ δὲ κόμης τῆς Τολώσσης ἐμελέτα ἤδη σπουδαιότερον και αὐτοῦ τοῦ Βοημούνδου τὴν τοῦ βασιλέως κατάλυσιν, ἐπὶ δὲ τούτῳ προέτεινε νὰ ἐπιστρέψωσιν ἐξ Ἀσίας ὅσοι ἐφθασαν νὰ διαπεράσωσιν εἰς αὐτὴν. Ἄλλ' οἱ ἄλλοι ἡγεμόνες βλέποντες τὸ πρᾶγμα ἀκατόρθωτον, διότι ὁ στόλος δι' οὐ ἠδύνατο νὰ γίνῃ ἡ προτεινομένη καθόδος, ἀνῆκεν εἰς τὸν Ἀλέξιον, και πρὸς τούτοις ἀναλογιζόμενοι ὅτι ἡ ρῆξις αὕτη ἠδύνατο νὰ ἀποβῇ ὀλεθρία ὡς πρὸς τὸ κύριον ἐπιγένημα, ἐδυσώπησαν τὸν Ραιμούνδον

